

AUTORALLY 1972

Door de Sociëteit werd op 9 oktober 1972 een autorally (ook wel genoemd sterritt) uitgeschreven met als opdracht een rondje Westland met allerlei listige wegen en opdrachten. Begin- en eindpunt was restaurant "het Koetshuis" in Hoek van Holland. Dit gebeuren is mij altijd bijgebleven en wel om de volgende redenen.

Op 7 oktober werd onze kakelverse nieuwe auto, een Simca 1000 Special, afgeleverd. Op 8 oktober vierde mijn echtgenote haar 35ste verjaardag en op 9 oktober was daar dan de dag van de rally. Een prachtige zonnige dag. Op de kilometerteller stond het getal 85! Als bijrijders werden we vergezeld door het echtpaar Wouter en Carla van Haaften. Vriend Wouter zou de navigatie doen want schrijver dezes had daar geen tijd voor, druk bezig om de geheimen van het nieuwe voertuig te ontrafelen.

Op de aanwijzingen van de "loods" zoefden we door het Westland. Wel vond ik het vreemd dat we op plekken kwamen waar we al eens waren geweest. Op mijn vraag of dat wel klopte werd ik nog eens misprijzend aangekeken. Tot echtgenote Carla zich er ook mee ging bemoeien en ook vond dat we alweer op dezelfde plaats arriveerden. Omdraaien en maar weer opnieuw beginnen. Mijn opmerking dat onze gids beter de weg op zee wist te vinden dan hier in het Westland werd met een afkeurend gesnuif beantwoord.

In het kort komt het hierop neer dat we, als alle aanbevelingen stipt waren opgevolgd, we bij wijze van spreken gestrand waren in Bergen op Zoom. Aangezien de tijd van aankomst begon te dringen werd besloten om nu maar met gezwinde spoed het eindpunt op te zoeken. Indien er een ereprijs uitgereikt zou worden aan degene die het laatst binnen zou komen zeilen dan had het koppel B. Jansen/W. v. Haaften met

vlag en wimpel gewonnen. Maar ja, je kunt niet alles hebben. Er volgde een gezellig samenzijn en onder het genot van een drankje werd de winnaar bekend gemaakt waarna werd aangeschoven voor het diner. Tot slot kregen we geflambeerde kersen. Daar is niks mis mee tenzij het op een ordentelijke manier wordt uitgeserveerd. En dat was nou net het probleem voor de brave medewerker van het restaurant. Beginneling?

Vol goede moed kwam hij aanlopen en met een zwierige zwaai werd het geflambeerde lekkers vanuit een beroete steelpan opgediend. Gloeiend, gloeiende... De steelpan streek over de schouder van mijn colbertje en een vlam likte aan mijn hoofdhaar. Gevolg: een grote roetvlek op het kledingstuk en een paar (wilde) haren kwijt. Maar al met al was het een geslaagde dag!

Berend Jansen

